

'PÅ SØNDAG' 1. SØNDAG EFTER HELLIGTREKONGER

MOGENS GOTTFRED JENSEN

Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. Også da han var blevet tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen. Da påskedagene var omme, og de skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« Men han sagde til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydlig mod dem. Hans mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

Luk. 2,41-52

FRA BARNETRO TIL VOKSENTRO

TANKEN

Maria og Josef var praktiserende jøder. Derfor ønskede de at holde den jødiske lov. Ligesom de ønskede, at opdrage deres søn i den jødiske tro. Og denne tro indebar i praksis, at de jævnlige deltog i de årlige valfartsfester op til Jerusalem. Derfor er Jesus sammen med sine forældre rejst til Jerusalem til påskefest, som vi hører om her. Og her er det så krisen opstår i den lille familie. For den store dreng Jesus er ulydig imod sine forældre og bliver oppe i templet uden at have fået lov. For der er gået noget op for den unge Jesus. En bevidsthed er vokset frem i ham. Han er ved at danne sig en ny identitet. Og det udtrykker han med ordene; 'Vidste I ikke at jeg burde være hos min fader?'

TROEN

Vi befinder os nu i epifanitiden i kirkeåret. 'Epifani' betyder åbenbaring, så i dag og de kommende søndage åbenbares det mere og mere, hvem barnet i krybben er. Og for første gang hører vi fra hans egen mund det, som englen havde til sagt hyrderne – nemlig at han er Guds søn. For det er jo det, han siger her. Og læg mærke til, at det er de første ord, evangelierne lader Jesus sige. Første gang han siger noget overhovedet, siger han uden omsvøb, at han er Guds søn.

Måske er det her ved påskefesten, at det går op for Jesus, hvem han er. Familien har sikkert siddet sammen med venner og bekendte og har nydt det årlige påskemåltid. De har spist brødet og drukket vinen til minde om udfrielsen af Ægypten. Alt det har den 12-årige Jesus undrende deltaget i. Og da han godt 20 år senere igen sidder og fejrer påskemåltid i Jerusalem, tager han brødet og siger: 'Dette er mit legeme, som gives for jer.' Og så tager

han vinen og siger: 'Dette er mit blod, som udgydes for jer.' Måske er det sådanne tanker, den 12-årige Jesus har bokset med under opholdet i templet.

Men hvad angår det alt sammen os? En hel del vil jeg vove at påstå. Ud over at det er afgørende vigtigt, at vi af Jesu egen mund hører, at han altså er Guds søn, så angår det vores liv på den måde, at vi også hver især må foretage det samme skridt, som Jesus gjorde ved denne lejlighed. Vi må gå fra barnetro til en voksen tro, til en mere flekteret og tilegnet tro. Måske har du haft en barnetro, men så bliver du ung, og det med Gud bliver gemt væk en årrække. Og nogle skipper helt troen. Andre derimod får som voksen igen brug for troen og vender måske tilbage til deres barnetro. Sagen er bare, at en barnetro sjældent er tilstrækkelig til et voksent liv, i hvert fald ikke, hvis man tænker lidt mere efter. Barnetroen er som en kær bamse, et varmt minde fra barndommen. Men en tro, man helst holder nede under dynen. En barnetro kan også opleves som et sæt tøj, man engang har kunnet passe, men nu er det blevet for snævert, man kan ikke rigtig bevæge sig frit i det længere. For den tro, jeg havde som barn, passer ikke til den person, jeg er nu. Jeg har udviklet mig intellektuelt og følelsesmæssigt, og nu giver barnetroen ligesom ikke mening mere, for nu jeg befinder mig et helt andet sted i livet.

I templet fandt Jesus sin nye identitet i forholdet til sin himmelske far. Den rejse må vi også foretage på et eller andet tidspunkt. En rejse fra en tillidsfuld, men også en ureflekteret barnetro til en voksentro, hvor vi nok bevarer den barnlige tillid til Gud vores far, men også vokser i erkendelse af troen på Gud, som svarer til et voksenliv.

Lad mig give et eksempel. Det nytter fx ikke noget, at du som voksen beder, som da du var 8 år gammel. Sådan tænker og formulerer vi os jo heller ikke på andre områder af livet. Jamen så dur det heller ikke i forholdet til Gud. Klamrer vi os fortsat til fortiden, er det ikke så mærkeligt, at vi kan få problemer med troen som voksen, og at Gud kan komme til at virke fjern og uvirkelig. At være voksen og reflekteret vil bl.a. sige, at vi magter at leve med paradokser og ubesvarede spørgsmål. Som voksne indser vi, at tingene ikke altid går op, og vi lærer at leve med det.

'Vidste I ikke...?' Jo, hans forældre burde have vidst, at Jesus hører til i templet hos sin himmelske far, men årene har slidt på denne erkendelse, og nu har de næsten glemt, hvem deres barn i virkeligheden er. Hermed bliver de et billede på en troende. En troende ved, at Gud hører bøn – alligevel glemmer vi så ofte at bede, og vi tvivler på, at det nytter noget at bede. Som troende har vi oplevet store ting med Gud i tidens løb. Men nu virker det, som om Gud mest er en teori. Som et hult ord uden reelt indhold. Vi ved godt, at det i Guds rige nytter at bede, men vi magter ikke at handle efter det i praksis.

Men Marias og Josefs søns ord: 'Vidste I ikke, at jeg burde være hos min fader?' genopliver deres erkendelse og tro, så de igen ser tingene i deres rette perspektiv. Sådan trænger vi også til nogle gange at blive mindet om det, vi engang har erkendt og troet på. Så kan det igen blive levende for os, og vi kan igen handle ud fra den erkendelse og tro, at Gud virkelig findes.

UDFORDRINGEN

Hvordan står det til med din tro? Har du bevæget dig fra barnetro til voksentro? Skyldes dine åndelige kampe nogle gange måske, at du ønsker at holde fast i din barnetro, og ikke er kommet videre end til barnestadiet i dit forhold til Gud?